

Hoofdstuk 114

Lieve kleinkinderen,

Toen mijn vader, jullie overgrootvader veel jaren geleden stierf, lag hij in het tweepersoonsbed van mijn ouders. In dat kleine slaapkamertje waren daarbij aanwezig mijn moeder, mijn vier oudste broers en mijn pake en beppe, de ouders van mijn vader.

Op verzoek van mijn vader moesten zij het volgende lied zingen:

*Jezus uw verzoenend sterven,
Blijft het rustpunt van ons hart
Als wij alles, alles derven,
blijft uw liefde ons bij in smart.
Och, wanneer mijn oog eens breekt.
't Angstig doodsweet mij uitbreekt,
Dat uw bloed mijn hoop dan wekke,
En mijn schuld voor God bedekke.*

Mijn moeder vertelde mij, dat kort na het zingen van dat lied mijn vader heel zachtjes fluisterde: 'Luister, ik hoor heel mooie muziek. Ik zie mooie bloemen. Ik zie Jezus. Ik zie de hemel opengaan.'

En vertelde mijn moeder mij: 'De laatste woorden van jouw papa op deze wereld waren: 'Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest.'

Hoofdstuk 114 - Een koning sterft - 1 Koningen 2 : 1 - 11

Niet lang na de opstand van Adonia en de zalving tot koning van Salomo, ging het weer slechter met David. Het leek erop alsof die laatste inspanning hem te veel van zijn krachten had geveerd. Hij lag maar stilletjes met gesloten ogen op zijn bed. Abisag, de jonge verpleegster verzorgde hem zo goed mogelijk, maar David merkte het niet eens. Hij vroeg nergens meer na.

Maar in zijn hoofd was het niet zo rustig. Zijn gedachten hielden zich vooral bezig met wat hij in zijn leven **niet** had gedaan. Hij moest nu sterven zoals alle mensen vroeg of laat eenmaal moeten sterven. God was goed voor hem geweest. De Heer had hem geroepen vanachter de schapen vandaan en koning gemaakt. En nu zat een zoon van hem op de troon. Mooi was dat. En hoewel hij één keer iets verschrikkelijks had gedaan, had God hem dat vergeven. Ook al was de straf erg zwaar geweest. Nee, voor zichzelf hoefde niets meer te vragen, maar hij was er niet gerust op wat betreft de toekomst van zijn koninkrijk.

Zijn zoon Salomo was nog zo jong, nog geen twintig jaar oud. En jonge mensen met macht gaan zo gemakkelijk de verkeerde kant op. David moest denken aan zijn oudste zoon Amnon, die door Absalom vermoord werd. En hoe Absalom zelf aan zijn einde was gekomen. En nu de opstand van Adonia weer. David had nog maar één wens en dat was dat Salomo de Heer trouw zou dienen. Hij moest hem roepen en hem nog één keer goed waarschuwen.... Alhoewel, hierover maakte hij zich niet eens de meeste zorgen. Hij wist dat Salomo van God de Heer hield en hij had een bijzonder goede raadsheer in de profeet Nathan. David wist dat zijn zoon Salomo, ook nu hij koning was geworden de Heer zou blijven dienen.

Er was iets anders wat David erg dwars zat. Hij was bang dat God de Heer zijn zoon Salomo **niet** kon zegenen en dat er veel rampen over Israël los zouden breken. Want daar was nog altijd *die oude dubbele bloedschuld van Joab*, die nooit vereffend was en waar veel rampen uit voort konden vloeien.

En dan waren er ook nog altijd *die vloekspreuken die Simeï* over hem uitgesproken had op die dag toen hij vluchtte voor zijn zoon Absalom. Die Simeï was niet te vertrouwen! Hij had de gezalfde des Heren vervloekt. En die vloekspreuk was er en zou nagekomen worden. David geloofde, ja was er heilig van overtuigd, dat zo'n vloekspreuk maar op één manier weggenomen kon worden: *de vloeker moest gedood worden en pas dan had de vloekspreuk geen macht meer*. Hij had die Benjaminiten direct moeten laten doden. Maar dom genoeg had hij gezworen om hem niet te doden. Die eed had hij niet mogen breken. Maar voor Salomo moest die vloekspreuk weggenomen worden, anders kwam het niet goed. En dat moest Salomo nu doen, want hij was niet aan deze eed gebonden.

En Salomo moest Joab ook straffen. Het was niet mooi van David dat hij zich op zijn sterfbed zich nog dit soort zaken bezig hield. Daar kwam bij dat Joab hem altijd heel erg geholpen had en hij was nog familie ook! Maar het kon niet anders. Het ging om Salomo en om de toekomst van Gods volk.

David werd rustiger nu hij zijn besluit genomen had. Hij wenkte Abisag en zei tegen haar: 'Salomo moet komen.'

Toen lag hij stil te wachten. David wist niet dat het niet nodig was om deze beide mannen te laten doden. Hij wist niet dat God in de hemel zich **niet** stoort aan vloekspreuken van mensen *en dat Hij zegent of vervloekt, wie Hij wil*. Deze oude, vermoeide koning kon nog niet weten dat je je vijanden lief moet hebben en zegenen die jou vervloeken. Er moesten eerst nog eeuwen voorbijgaan voordat Jezus, de Zoon van David dit zijn volk zou leren....

Salomo kwam direct toen de dienaren van David hem riepen. Hij dacht niet anders dan dat zijn vader nu ging sterven en nog een laatste woord tegen hem wilde zeggen. Maar toen hij de slaapkamer van zijn vader binnenging zag hij zijn vader rechtop in de kussens zitten. Zijn stem was zwak, maar zijn geest was goed helder toen hij zei: ‘Salomo, ik ga binnenkort sterven zoals alle mensen moeten sterven. Jij moet sterk zijn en laten zien dat je een man bent. *Doe wat God de Heer van je wil.* Ga de weg die Hij je wijst. Doe wat in zijn wetten en regels staat. Dan zal alles wat je doet, goed gaan. En dan zal er altijd één van jouw nakomelingen koning van Israël zijn. Maar dan moeten ze wel trouw aan God zijn en leven zoals Hij dat wil.

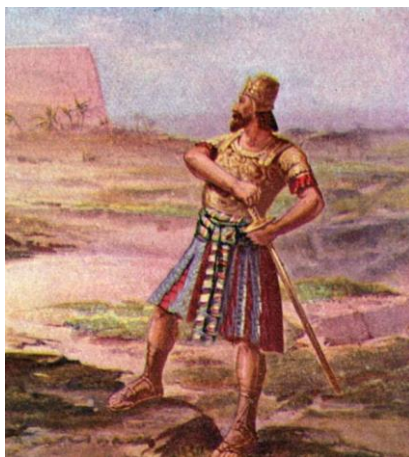

‘Salomo, doe wat de Heer van jou wil!’

Maar Salomo, luister. Er zijn twee dingen die je moet doen, want anders kan de Heer jou zijn zegen **niet** geven. Je moet Joab en ook Simeï, de zoon van Gera doden met het zwaard.

Je weet wat Joab mij heeft aangedaan. Hij heeft mijn beide legeraanvoerders Abner van Israël en Amasa van Juda vermoord. Hij heeft zijn kleren vuilgemaakt met hun bloed. En het was niet eens oorlog. Het gebeurde in vreedstijd. Ook al is hij nu oud, wees verstandig en laat hem niet rustig sterven. En Salomo, jij weet ook van die zware vloekspreuken die Simeï over mij uitgesproken heeft toen ik naar Machanaïm vluchtte. Toen ik terugging heb ik gezworen dat ik hem niet zou doden. Ik heb die eed niet gebroken. Maar die eed geldt niet voor jou. Jij moet hem wel doden want anders kunnen die vloekspreuken van hem, jou en je familie alsnog treffen.’

De oude koning David kon bijna niet meer. Hij lag weer stil achterover in zijn kussens. Nog één keer keek hij zijn zoon Salomo aan met ogen die zeiden: *Doe wat ik je opgedragen heb en dan zal alles goed komen.*

Salomo, je moet Joab en ook Simeï, de zoon van Gera doden met het zwaard.

Niet lang daarna stierf koning David en hij werd begraven in Jeruzalem. Ze wisten dat er een groot man was heengegaan. Misschien zouden ze nooit weer zo'n koning krijgen die alles voor zijn volk overhad en die hen geregeerd had volgens de wetten van God. Hij had een zwaar en moeilijk leven gehad, maar God was tot zijn eind bij hem geweest en God had hem alle verkeerde dingen die hij gedaan had vergeven.

Op de dag van zijn begrafenis rouwden alle mensen in heel Israël. Ze huilden, niet omdat dat zo hoorde bij een koninklijke begrafenis, maar omdat ze hem lief hadden gehad en hem misten. Eens had hij, de herdersjongen uit Bethlehem, reus Goliath verslagen. En in het hele land kende men zijn liederen die hij gemaakt had, waarbij hij zichzelf begeleidde op zijn harp. Hij had zijn vijanden allemaal verslagen. Alle twaalf stammen van Israël had hij tot een eenheid gebracht en van Jeruzalem de hoofdstad van zijn rijk gemaakt. Als een priester had hij de heilige ark des Heren de stad Jeruzalem dansend binnengebracht. En op de dorsvloer van Arauna had hij zijn schuld aan God beleden en voor zijn volk gebeden.

Nu brachten ze deze grote koning naar zijn graf en wie zou dan niet huilen?

In het hele land kende men zijn liederen.

De jonge koning Salomo kon er niet toe komen om de beide laatste opdrachten van zijn vader direct uit te voeren. Ja, allebei hadden ze de dood verdiend, maar het was al zo lang geleden en Joab had zoveel goeds voor Israël gedaan. Misschien had Salomo alles wel bij het oude gelaten, wanneer zijn broer Adonia het niet voor Joab bedorven had. Want Adonia deed iets wat Salomo hem erg kwalijk nam.

Op zekere dag kwam Bathseba bij haar zoon koning Salomo met de vraag of Adonia mocht trouwen met Abisag, de verpleegster van David. Zij dacht dat daar niets op tegen was. Abisag was niet getrouwd geweest met David en waarom zou zij dan niet mogen trouwen met een andere man? En Adonia, die bijna koning was geweest mocht toch ook wel iets hebben?

Maar koning Salomo doorzag de plannen van Adonia.

‘Ik heb hem goed gewaarschuwd,’ zei hij bitter, ‘maar nu begint hij toch weer. Het gaat hem niet om Abisag, maar hij wil een vrouw uit het koningshuis hebben, om zelf later weer een poging doen om mij van de troon te stoten. Het volk weet niet dat Abisag alleen maar een verpleegster van koning David was. Alle mensen denken dat zij met koning David getrouwd was. Adonia heeft de dood verdiend. En Joab en Abjathar die hem toen geholpen hebben, zitten nu misschien weer achter zijn plannen. Zij zullen hun straf niet ontgaan.’

Salomo gaf opdracht aan Benaja, de commandant van zijn lijfwacht om Adonia en Joab te doden. Priester Abjathar werd niet gedood, maar wel verbannen uit de stad Jeruzalem en ook mocht hij niet langer priester zijn. Alleen priester Sadok mocht in het heiligdom zijn priesterwerk doen. Zo kwam er een eind aan het priesterschap van Eli's huis en ging het oude Godswoord in vervulling dat eens door Samuel uitgesproken was tegen de oude priester Eli.

En zo werd ook deze opdracht uitgevoerd die David zijn zoon Salomo opgelegd had. Joab werd gedood en zijn lichaam werd in zijn familiegraf in de woestijn begraven. Dat ook Davids vierde zoon Adonia voor zijn tijd gedood werd was **niet** Davids wens geweest.

Drie jaar later werd ook Simeï gedood door het zwaard van Benaja. Koning Salomo had hem verboden de stad Jeruzalem te verlaten, maar hij deed dat toch een keer. Toen hij later weer in Jeruzalem terug was liet Salomo hem ophalen en sprak het doodvonnis over hem uit.

Na de dood van Adonia en Joab was er niemand meer in het hele land die in opstand zou durven komen tegen Salomo. Hij werd sterk en machtig en was in groot aanzien bij heel Israël en de omliggende buurvolken.

De Farao van Egypte gaf Salomo een dochter tot vrouw....